

Tunsin, että se alkaa taas. Silmiäni kirveli, ja kyyneleet pyrkivät ulos. Ei taas. Kauheasti menee rahaa vessapaperiinkin. Kuuluin juuri niihin, jotka itkivät räkä valuen. Se oli kaukana amerikkalaisten leffojen sankarittarista, jotka valuttivat muutaman sievän kyyneleen korkeille poskipäilleen ilman, että täydellinen meikkikään levisi. En ollut edes varma, mitä itkin. Asiat olivat juuri selkiytymässä. Olin taas terve. Rahatilannekin ehkä helpottaisi, jos saisin edes jommankumman niistä paikoista, joiden rekrytointimankelin lävitse olin mennyt. Psykologisia testejä, huoh. Jotenkin olin haastatteluiden ajaksi onnistunut piilottamaan epävarmuuteni, joka oli vaivannut minua koko vuoden. Minäkö innostunut ja positiivinen. Paskat. Olin toivoton. Ja täysin epäonnistunut. Ystävilleni esitin reipasta. Miksi minun piti aina esittää? Viimeisenä kai halusin kuulua niihin, jotka makasivat sohvalle saamatta mitään aikaan. Valittivat elämän kurjuutta ja epäoikeudenmukaisuutta jättikokoinen sipsipussi kainaloon rutistuneena. Estrella, luottoystävä. Minä en ollut niitä. Minä olin suorittaja. Onnistuja. Positiivinen. Mutta kun en ollut. Enää. Olin luuseri. Joka päivä tällä viikolla olin avannut koneen, valmiina luomaan syvällistä ja täysin uutta näkökulmaa organisatorisen vastuullisuusviestinnän representaatioiden diversiteettistä. Sitten silmiini nanosekunnin ajaksi syttynyt palo sammui, ja painoin pääni käsieni väliin. Ei helvetti. Eihän tässä ole mitään järkeä. Menin keittiöön keittääkseni kupin kahvia. Sama sotku, jota olin väistellyt jo parin päivän ajan oli tullut jäädäkseen, jos en tekisi asialle jotain. En tehnyt. Valutin kuppiin vettä, ja se valui tiskivuoren yli lattialle. Kirosin. "Parketti menee pilalle, jos siihen kaatuu vettä", oli isäni monesti muistuttanut etusormi pystyssä. Kuivasin lattian kiireesti. Jäin odottamaan kahvin tippumista, ja toivoin, että tällä kertaa se antaisi minulle sen, mitä ennenkin. Vireyden. Reippauden. Aikuisuuden ja ahkeruuden illuusion Instagram-feediin; #coffee, #hardwork. Lopputulos oli tietenkin toinen, käsieni tärinä ja sydämen tykytys olivat taas niin pahoja, että graduni sai hetken odottaa. Jälleen kerran. Olin selvinnyt monesta. Vakavasta virusinfektiosta. Siihen liittyvällä lääkärikäynnillä sattumalta löytyneesti melanoomasta (voin siis kai kiittää virusta? Jee. #kiitollinen) Erosta. Rahasotkuista... Tai no jaa, ne nyt oli sotkussa edelleen. Mutta en saanut opintojani loppuun. En voinut mennä töihin. Vaikka kaikki muut kävivät töissä. Kaikki. Ja heillä oli hienoja titteleitä niin kuin "Key Account Manager" tai joku spesialisti. Ja uudenkarheat säädettävät työpöydät toimistolla. Ja minä vain tuijotin lättänäällä futonilla istuen tupakan kellastamaa seinää huoneessa, jonka olin alivuokrannut kiinalaiselta opiskelijalta. Siellä haisi aina riisi. Onneksi kämppikseni oli nyt reissussa ja sain itkeä ääneen. Tuliko minusta koskaan mitään? Olinko koskaan ollut mitään? Olin päässyt tänne asti, ja kuten ystäväni sanoi, se oli hieno suoritus (en uskonut). Tiesin kuitenkin, että maaliviiva näkyi jo. Mutta en jaksanutkaan rämpiä maaliin saakka.